



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: B.K.**, bytem ..., *zastoupeného JUDr. Karolínou Florianovou Bartovskou, advokátkou se sídlem Prešovská 170/5, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č.j. DSH/16428/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“), byly námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů zamítnuty a provedené záznamy byly potvrzeny [rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 2. 12. 2016, č.j. 11263/2016-ODSH/TC-9, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 2. 2017, č.j. DSH/16428/16].

II. Žalobní body

Záznamy ze dne 28. 1. 2014, 10. 3. 2016 a 16. 6. 2016 se pravděpodobně vztahují k přestupkům, kterých se měl žalobce dopustit v těchto konkrétních dnech a které měly být s žalobcem projednány Policií ČR v blokovém řízení. Záznam ze dne 28. 5. 2014 byl pravděpodobně proveden na základě rozhodnutí Městského úřadu v Tachově ze dne 6. 5. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dne 9. 3. 2014. Záznam ze dne 5. 2. 2016 byl pravděpodobně proveden na základě příkazu Městského úřadu v Tachově ze dne 18. 1. 2016 a vztahuje se k přestupku ze dne 22. 4. 2015.

1) Žalobce je německé národnosti, jeho rodným jazykem je němčina. Žalobce neovládá český jazyk, a to ani v jeho základech. Dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má žalobce právo při projednání přestupku (a to i v blokovém řízení) na bezplatnou pomoc tlumočníka. Žalobce si ani ke dni podání této žaloby není vědom toho, jakého konkrétního jednání v rozporu se zákonem se dopustil. Vybavuje si, že byl v minulosti stavěn příslušníky Policie ČR, kdy mu bylo vytýkáno porušení dopravních předpisů. Komunikace mezi žalobcem a příslušníky Policie ČR však byla s ohledem na jazykovou bariéru značně omezená.

A) Přestupky projednané v blokovém řízení: Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 8 As 68/2010) lze pokutový blok obsahující veškeré zákonem stanovené náležitosti a podepsaný jak policejním orgánem, tak i podezřelým z přestupku považovat za pravomocné rozhodnutí a provést na jeho základě záznam do registru řidiče pouze tehdy, pokud podpis podezřelého na pokutovém bloku bez jakýchkoli pochyb vyjadřuje souhlas pachatele přestupku s tím, že přestupek byl spolehlivě zjištěn a věc je projednána v blokovém řízení.

Na rozdíl od žalovaného je žalobce přesvědčen o tom, že při řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidiče je správní orgán při prověřování podkladových rozhodnutí povinen k námitce žalobce rovněž zkoumat, zda žalobce svým podpisem skutečně vyjádřil informovaný souhlas se zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Pokud pak žalobce podepsal pokutový blok, aniž by rozuměl textu, pod který se podepisuje, aniž by mu bylo přesně známo, jakého závadného jednání se dopustil, a aniž měl možnost se vyjádřit k tomu, zda považuje přestupek za spolehlivě zjištěný a zda souhlasí s rozhodnutím věci v blokovém řízení (při zohlednění následků takového rozhodnutí), nebyla věc projednána zákonem předvídaným způsobem v blokovém řízení (§ 84 odst. 1 přestupkového zákona), a pokutový blok proto nemá charakter pravomocného rozhodnutí, na základě kterého by bylo možné provést záznam do registru bodů řidiče přesto, že byl žalobcem podepsán.

Žalobce nesouhlasí s právním názorem Městského úřadu v Tachově, dle kterého si měl žalobce v souladu s § 16 správního řádu povinnost obstarat tlumočníka na své náklady. Ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu je nutné vykládat ve vztahu k ustanovením jiných právních předpisů, které právo na tlumočníka upravují, zejména ve vztahu k čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zatímco správní řád v § 16 odst. 3 zakládá právo každého, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, na tlumočníka, kterého si obstará na své náklady, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod povinnost účastníka řízení obstarat si

tlumočníka na své náklady neobsahuje. Z toho vyplývá, že část ustanovení § 16 odst. 3 věty první správního řádu, obsahující slova „kterého si obstará na své náklady“, je ve všech řízeních zahajovaných z moci úřední neaplikovatelná. Stejně pravidlo o právu na tlumočníka potom musí platit jak pro standardní (nezkrácená) správní řízení, tak pro řízení blokovaná, resp. příkazní. To potvrzuje např. závěr Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 56 (blíže viz Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo: Správní řád, 5. vydání, 2016).

B) Přestupek ze dne 22. 4. 2015: Dle § 87 odst. 1 přestupkového zákona lze rozhodnout příkazem pouze v případech, kdy není pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil. Ani při projednání přestupku ze dne 22. 4. 2015 však žalobci nebyl ustanoven tlumočník. Žalobce je proto obdobně jako v případě blokovaných řízení i zde přesvědčen o tom, že neexistuje právní titul pro provedení záznamu do registru řidičů. Podstatou přestupku, za který je mu ukládána sankce v podobě záznamu bodů do registru, je účast na dopravní nehodě spočívající ve střetu dvou vozidel. Žalobce vyjadřuje svoji pochybnost nad tím, jak mohl správní orgán bez pochybností zjistit, že žalobce se dopustil přestupku, když 1) dopravní nehodě nebyl nikdo kromě řidičů dvou střetnuvších se vozidel přítomen, 2) řidič měl s ohledem na neznalost českého jazyka pouze omezenou možnost se k jednání, které mu bylo kladeno za vinu, vyjádřit a zároveň 3) vozidlo, se kterým se řidič střetl, z místa nehody ujelo a řidiče se nikdy nepodařilo dohledat. Žalobce je přesvědčen o tom, že v takovém případě je víceméně vyloučeno, aby věc mohla být projednána bez tlumočníka v příkazním řízení.

C) Přestupek ze dne 9. 3. 2014: Při projednávání tohoto přestupku byl sice žalobci pro účely jednání ustanoven jako tlumočník pan P.L., avšak pan L. není a nikdy nebyl zapsán u příslušného krajského soudu v seznamu tlumočnicků a tudíž ani nemohl zajistit zákonem aprobovaným způsobem překlad komunikace mezi řidičem a správním orgánem. I v tomto případě proto žalobce namítá, že správní řízení, která předcházelo vydání rozhodnutí ze dne 6. 5. 2014, kterým byl žalobci uložen trest za přestupek, kterého se měl žalobce dopustit dne 9. 3. 2014, trpělo tak závažnými vadami, že toto rozhodnutí není možné považovat za podklad k provedení záznamu do registru řidičů. Skutečnost, že se správní orgán snažil při projednávání přestupku ze dne 9. 3. 2014 ustavit žalobci tlumočníka, však jednoznačně svědčí o tom, že znalost českého jazyka na straně žalobce je nedostatečná a neumožňovala tak ani v jednom z projednávaných případů věc projednat bez tlumočníka.

2) Žalobce nebyl v minulosti žádným způsobem informován o svých záznamech bodového hodnocení v registru řidičů. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, bylo zdůrazněno, že záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, ale jde o správní sankci. Z tohoto důvodu je oznámení o zapsání bodů do registru řidičů, jakožto uložení trestu, nutno pachateli vždy doručit. Žalobce je přesvědčen o tom, že nelze přihlížet k bodům zapsaným do registru řidičů bez toho, aby byl tento zápis řidiči řádným způsobem oznámen. Žalobce se pak v žádném případě neztotožňuje s názorem žalovaného, dle kterého Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, vyjádřil pouze svůj názor na to, jak by se měla problematika týkající se záznamu bodů vyvíjet do budoucna.

3) Uložením sankce pozbytí řidičského oprávnění dochází v žalobcově případě k porušení zásady *ne bis in idem*, když žalobce byl již v minulosti za přestupky, jejichž spáchání je mu kladeno za vinu, potrestán, a to v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na území České republiky na dobu 6 měsíců. Pokud je mu tedy nyní opakovaně pozastaveno řidičské oprávnění, je trestán za spáchání jednoho přestupku dvakrát stejným trestem, což je v rozporu se zásadami uvedenými v Listině základních práv a svobod a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že žalobní body jsou shodné s odvolacími důvody, ke kterým se již podrobně vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Správní orgán vyžádal od příslušných orgánů Policie ČR pokutové bloky, které jsou stěžejními důkazy v námitkovém řízení. Řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidiče je výlučně řízení, směřující k prověření, zda: podklad, na základě kterého je záznam proveden, je způsobilý, tedy zda obsahuje potřebné náležitosti k provedení takového záznamu, došlo ke správnému zaznamenání informací obsažených v podkladech k provedení záznamů do registru řidičů a došlo na základě provedených záznamů v registru řidičů k zaznamenání bodů v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Tyto skutečnosti byly v průběhu řízení prověřeny a bylo zjištěno, že všechny údaje spolu korespondují.

Ad 1) Námitkou žalobce, že hovoří a rozumí pouze německy, se správní orgány nemohou zabývat, jelikož dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, zásadně nepřezkoumávají správnost a zákonnost aktů veřejné moci (rozhodnutí), na základě kterých byl záznam proveden, jelikož na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů veřejné moci). V tomto případě bylo u všech přestupků, na základě kterých byly zaznamenány body do registru řidičů, vydáno příslušným správním orgánem pravomocné rozhodnutí a na takovém podkladě je správní orgán I. stupně povinen zaznamenat do bodového hodnocení řidiče příslušný počet bodů.

Ad 2) V současné době žádnou povinnost informovat řidiče o průběžném stavu bodů správní orgány ze zákona nemají.

Ad 3) Z čl. 41 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, vyplývá, že je nutno rozlišovat jednotlivé přestupkové řízení vedené ve věci konkrétního spáchaného přestupku a řízení o námitkách, kdy námitkové řízení nastává až po dovršení 12 bodů v registru řidičů, kdy tyto body byly zaznamenány postupně v jistém časovém úseku, a to za jednotlivá recidivující přestupková jednání spáchaná na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Závěrem žalovaný uvádí, že pokutové bloky, které byly správním orgánem I. stupně na základě podaných námitek vyžádány za účelem kontroly správnosti zaznamenaných bodů, obsahují všechny náležitosti, které plně postačují k tomu, aby na základě nich mohl být

zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů. Shodné náležitosti obsahují i správní rozhodnutí, na která je až dosud pohlíženo jako na správná a zákonná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Na základě provedeného přezkumu došel soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ad 1) žaloby soud předesílá, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f odst. 1 zákona o silničním provozu). Rozsah řízení o námitkách proti záznamu bodů vymezil Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, konstatoval, že správní orgán rozhodující v tomto řízení je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 tohoto zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k uvedenému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Pole ustálené judikatury správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

Jednací jazyk je upraven v § 16 správního řádu. Podle § 16 odst. 1 věty první tohoto zákona v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Podle § 16 odst. 3 uvedeného zákona každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka¹⁰⁾ zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Poznámka ¹⁰⁾ odkazuje na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Na úrovni pramenů práva, které stojí nad běžnými zákony, zakotvuje právo na tlumočnicka Listina základních práv a svobod a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka. Podle čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: mít bezplatnou pomoc tlumočnicka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.

K právu na tlumočnicka se odborná literatura vyslovila takto: „*Zatímco správní řád v § 16 odst. 3 zakládá právo každého, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, na tlumočnicka, kterého si obstará na své náklady, Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod povinnost účastníka řízení obstarat si tlumočnicka na své náklady*

neobsahuje. Z toho tedy vyplývá, že část ustanovení § 16 odst. 3 věty první obsahující slova „kterého si obstará na své náklady“, je přinejmenším v řízeních o správních deliktech, ale spíše ve všech řízeních zahajovaných z moci úřední, neaplikovatelná.“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 78).

Právem na tlumočníka se opakovaně zabýval Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu. Podle závěru č. 46/2006 tohoto poradního sboru („Realizace práva na tlumočníka v řízení zahajovaném z moci úřední a náklady na tlumočení“) „A. V řízení o správním deliktu má účastník řízení na základě čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách právo na to, aby mu za podmínek § 16 odst. 3 a 4 správního řádu správní orgán ustanovil tlumočníka na své náklady. B. Správní orgán ustanoví tlumočníka analogicky k § 16 odst. 5 správního řádu usnesením.“. Podle závěru č. 56/2007 uvedeného poradního sboru („Právo na tlumočníka ve zkráceném řízení“) „Při blokovém řízení nebo při vydání příkazu na místě má účastník řízení právo na tlumočníka, pokud prohlásí, že neovládá jazyk, ve kterém se vede řízení. Tlumočník nemusí být k takovému řízení přizván, pokud účastník, který neovládá jazyk, ve kterém se řízení vede, rozumí postupu správního orgánu včetně jeho právních následků.“.

K právu na tlumočníka se několikrát vyjadřoval Ústavní soud: „K námitce stěžovatele ohledně doručování rozhodnutí v českém jazyce je třeba poukázat na ustanovení § 2 odst. 14 tr. řádu, podle něhož orgány činné v trestním řízení vyhotovují svá rozhodnutí v českém jazyce a z tohoto ustanovení se nedá dovodit povinnost doručovat v mateřském jazyce.“ (usnesení ze dne 28. 3. 2000, sp. zn. I. ÚS 32/2000), „Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí shora citovaná ustanovení [= čl. 37 odst. 4 Listiny a § 18 odst. 2 věta první o. s. ř.] vyložil tak, že ustanovení tlumočníka není automatickým úkonem soudu v řízení s osobou, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, ale že je třeba, aby daná osoba projevila svou vůli, aby jí byl ustanoven tlumočník, resp. aby byla potřeba tlumočníka zjevná a v řízení sama vyplynula. Takto provedenou interpretaci neshledává Ústavní soud za vybočující z mezí ústavnosti. I Ústavní soud již ve své judikatuře konstatoval, že smyslem práva zakotveného uvedeným ustanovením Listiny je zajistit, aby účastník řízení, který neovládá jazyk, v němž řízení probíhá, tím nebyl znevýhodněn a mohl komunikovat se soudem v jazyce, kterému rozumí a kterým hovoří. Je však na daném účastníkovi řízení, aby prohlásil, že jazyku, v němž je tlumočeno, nerozumí, či v něm není schopen mluvit.“ (usnesení ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 558/04) a „Základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. Základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard.“ (stanovisko ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05).

V odůvodnění stanoviska ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05, Ústavní soud uvedl:

„Podle mezinárodních smluv o lidských právech je základní právo na tlumočníka garantováno toliko pro řízení trestní, nikoli pro všechna soudní řízení. Dále z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005, Husain proti Itálii) vyplývá, že Soud činí dokonce i pro účely trestního řízení rozdíl mezi právem na tlumočníka a

právem na překladatele, přičemž dospívá k závěru, že postačuje lingvistická pomoc tlumočníka k tomu, aby byly uspokojeny nároky plynoucí z Úmluvy. Podobně se Soud vyjádřil v rozsudku ve věci *Kamasinski proti Rakousku* ze dne 19. 12. 1989, přičemž Soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že „neexistence písemného překladu rozsudku ve věci nepředstavuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy.“.

Listina, jak vyplývá z čl. 37 odst. 4, garantuje právo na tlumočníka pro „jednání“ bez toho, že by použitelnost tohoto ustanovení limitovala toliko jednáními v trestním řízení. Je tedy zřejmé, že právo na tlumočníka se uplatní i při jednáních v řízeních dalších. Avšak co do rozsahu interpretace tohoto ustanovení Listiny je dle názoru IV. senátu Ústavního soudu třeba vyjít jak z gramatického výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny, tak z výkladu logického, srovnávacího a výkladu teleologického.

Gramatický výklad uvedeného ustanovení je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy, ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 Listiny. Přitom je zřejmé, že základní právo v těchto ustanoveních garantované sleduje stejný účel, za nějž lze označit fair proces nahlížený z aspektu přímé komunikace účastníka řízení (příp. obviněného) se soudem. Jinými slovy, i výklad teleologický svědčí pro výše nastíněný závěr. Z hlediska komparativního lze jednak odkázat na čl. 3 odst. 3 věta první německého Základního zákona, dle kterého nikdo nesmí být znevýhodněn mj. i z důvodu řeči. Tento ústavní požadavek se promítá do ustanovení čl. 185 odst. 1 německého zákona o soudním řízení, podle kterého „je-li před soudem jednáno za účasti osob, které neovládají německou řeč, je zapotřebí přibrat tlumočníka. V cizí řeči není veden protokol o jednání; mají-li být ovšem výpovědi a prohlášení uvedeny v protokolu i v cizí řeči, pak jen tehdy, považuje-li to soudce s ohledem na důležitost věci za nezbytné. V takových případech se k protokolu připojuje tlumočnickem ověřený překlad.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že rovněž německý zákonodárce předvídá toliko tlumočení při přímém kontaktu účastníka řízení se soudem. Také švýcarský Nejvyšší soud v řízení o státoprávní stížnosti (obdoba ústavní stížnosti) ve svém rozhodnutí ze dne 8. 6. 2001, 4P 26/2001, uvedl, že z čl. 4 Spolkové ústavy nelze odvodit absolutní nárok na obdržení překladu všech úředních dokumentů do mateřského jazyka. Zásadně jde o záležitost, kterou si je povinna obstarat sama procesní strana. To musí platit zejména pro civilní řízení. Samozřejmě nelze vést fair proces, pokud strana sporu dění před soudem nerozumí, protože neovládá jednacím jazyk. V tomto rozsahu si lze činit nárok na překlad i v civilním procesu, který lze opřít o nárok na fair řízení garantovaný čl. 29 odst. 1 Spolkové ústavy. Naopak ten, kdo se staví k uplatňování svých práv s neomluvitelnou lhostejností, nemůže s úspěchem požadovat ochranu těchto svých práv (srov. BVerGE 42, 120).

Rozsah základního práva na tlumočníka tak, jak byl svrchu vymezen, není, dle názoru IV. senátu Ústavního soudu, možné rozšiřovat za použití obecných ustanovení o fair procesu, jaké představuje čl. 36 odst. 1 Listiny, resp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy. To proto, jak bylo výše uvedeno, že právo na fair proces je naopak tvořeno komplexem dalších práv. Jsou-li tyto ústavněprávní procesní záruky výslovně uvedeny v ústavním pořádku, není důvodu, aby byly dovozovány z obecného ustanovení formou jeho konkretizace. Jinými slovy, pro konkretizaci těchto obecných ustanovení je prostor tam, kde tyto jednotlivé procesní záruky výslovně uvedeny nejsou. Tento závěr lze opřít o tzv. ekonomický argument také nazývaný hypotézou

non-redundantnosti, dle které nelze použít takovou interpretaci, pokud by tato interpretace představovala opakování jiného (již vysloveného) pravidla (E. T. Feteris: Fundamentals of Legal Argumentation, Kluwer Academic Publisher, 1999, str. 55). Na druhé straně je pouze věcí obecných soudů vykládat jednoduché právo (v daném případě s. ř. s., resp. o. s. ř.), které může přiznat, a zpravidla přiznává, účastníkům řízení více procesních práv, než jen ta, která jsou garantována ústavním pořádkem jako práva základní, a která stojí pod ochranou Ústavního soudu.

Shora uvedené závěry se vztahují k případům ústavního posouzení interpretace soudního řádu správního v azylovém řízení a zároveň nevylučují, aby zákonná úprava poskytla účastníkům vyšší standard.“.

V návaznosti na uvedené závěry Ústavního soudu se Nejvyšší správní soud otázce aplikace práva na tlumočníka věnoval zejména v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č.j. 2 Afs 36/2007-86, publ. pod č. 2539/2012 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č.j. 6 As 149/2014-21.

Dne 23. 6. 2016 pod č.j. 3718/2016-ODSH/TC Městský úřad Tachov oznámil žalobci, že ke dni 16. 6. 2016 dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej, aby uvedenému úřadu odevzdal řidičský průkaz v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

Podle přiloženého výpisu z bodového hodnocení řidiče měl žalobce v registru řidičů aktuálně zaznamenaný stanovený počet bodů za tyto přestupky:

dne 28. 1. 2014 za přestupek [ze dne 28. 1. 2014] dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (rozhodla Policie České republiky Tachov),

dne 28. 5. 2014 za přestupek [ze dne 9. 3. 2014] dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (rozhodl Městský úřad Tachov),

dne 5. 2. 2016 za přestupek [ze dne 22. 4. 2015] dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb. (rozhodl Městský úřad Tachov),

dne 10. 3. 2016 za přestupek [ze dne 10. 3. 2016] dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (rozhodla Policie České republiky Podivín) a

dne 16. 6. 2016 za přestupek [ze dne 16. 6. 2016] dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (rozhodla Policie České republiky Domažlice).

Ad 1A) žaloby soud ze správního spisu zjistil, že Policií ČR, Dopravním inspektorátem Tachov, byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení za to, že jako řidič motorového vozidla dne 28. 1. 2014 v 08.18 hod. v místě Čekovice s. č. II/200, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí (po odečtu) 69 km/hod., takže překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/hod. a méně než 20 km/hod., čímž porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (blok na pokutu série FC/2013 č. C0847637). Policií ČR, Dálničním oddělením Podivín, byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení za to, že jako řidič motorového vozidla dne 10. 3. 2016 v 14.32 hod. v místě D2, km 14,0, směr Brno, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/hod., jel rychlostí (po odečtu) 158 km/hod., takže překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/hod. a méně než 30 km/hod., čímž porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (blok na pokutu série JK/2015 č. K0103005). Policií ČR, Dopravním inspektorátem Domažlice,

byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení za to, že jako řidič motorového vozidla dne 16. 6. 2016 v 14.51 hod. v místě II/200 Vidice směr Mírkov, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., jel rychlostí (po odečtu) 101 km/hod., takže překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/hod. a méně než 30 km/hod., čímž porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (blok na pokutu série JL/2015 č. L0880329).

Právo na tlumočníka má ten, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Je, jak zdůrazňuje výše uvedená judikatura, na daném účastníkovi řízení, aby prohlásil, že jazyku, v němž je tlumočeno, nerozumí, či v něm není schopen mluvit.

V přezkoumávané věci však z ničeho neplyne, že by žalobce při projednávání přestupků v blokovém řízení vyjevil, že neovládá český jazyk, a založil tak Policii ČR povinnost ustanovit mu tlumočníka nebo se zdržet uložení pokuty v blokovém řízení (a iniciovat standardní přestupkové řízení). Naopak, žalobce – což nesporně – každý z pokutových bloků k přestupkům spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dne 28. 1. 2014, 10. 3. 2016 a 16. 6. 2016 (tj. bloky na pokutu série FC/2013 č. C0847637, série JK/2015 č. K0103005 a série JL/2015 č. L0880329) vlastnoručně podepsal.

Potřeba ustanovit tlumočníka může být závislá na více faktorech. Jedním z nich může být povaha deliktního jednání. V daném případě byly v blokovém řízení projednány toliko žalobcovy přestupky spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. O ostatních jeho přestupcích (nedání přednosti v jízdě a řízení pod vlivem alkoholu) bylo rozhodnuto buď příkazem, anebo (standardním) rozhodnutím. Konstrukce překročení nejvyšší dovolené rychlosti není složitá. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Ve smyslu § 18 odst. 4 tohoto zákona v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹. Ve smyslu § 18 odst. 3 věty první uvedeného zákona řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h⁻¹ a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek bylo možno projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Při řízení vozidla řidič motorového vozidla zpravidla ví, jaká je v místě nejvyšší dovolená rychlost a jakou rychlostí skutečně jel. Při projednávání přestupku policista řidiči oznámí, jaká je v místě nejvyšší dovolená rychlost a jaká rychlost byla řidiči naměřena. Lze-li přestupek projednat v blokovém řízení, oznámí policista řidiči také výši uložené pokuty. U tohoto vesměs nekomplikovaného přestupku tak i v případě řidiče neznalého českého jazyka může být takto přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a být projevena ochota pokutu zaplatit, tedy naplněny podmínky projednání přestupku uložením pokuty v blokovém řízení.

Žalobce žádné okolnosti týkající se projednávání výše uvedených přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti neuvedl. Mohlo být, že policisté s žalobcem komunikovali česky. Mohlo se však stát, že s ním hovořili německy, neboť někteří

naši policisté ovládají němčinu nebo jiný cizí jazyk (např. podle usnesení o ustanovení tlumočníka je ve spisové dokumentaci zpracované Policií ČR, Dopravním inspektorátem Tachov, uvedeno, že přestupek spočívající v řízení pod vlivem alkoholu dne 9. 3. 2014 byl se žalobcem projednáván v německém jazyce). Mohlo dojít rovněž k tomu, že komunikace mezi policisty a žalobcem byla přetlumočena spolujezdcem nebo jinou třetí osobou. Jazyková bariéra tudíž mohla být proražena. I kdyby žalobce neovládal český jazyk ani v jeho základech, nemuselo by to nutně znamenat, že v daných případech neporozuměl tomu, porušení jaké povinnosti je mu kladeno za vinu a jaká sankce mu má být za jeho protiprávní jednání uložena. Postih nedodržování nejvyšší dovolené rychlosti není žádným českým specifikem. Je obecně známo, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je jako delikt ní jednání vymezeno a velice obdobným způsobem postihováno ve všech okolních státech (a zdaleka nejen v nich). Jak je patrné z historie bodového hodnocení řidiče, žalobci samotnému byla v České republice ještě před výše uvedenými třemi přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu uložena v blokovém řízení pokuta za přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti již dne 11. 11. 2012 (rozhodla Policie České republiky Svojkovice). Nešlo tedy o nic pro žalobce neznámého. Úkolem soudu však není domýšlet za žalobce okolnosti výše uvedených případů. Soud zde pokládá za rozhodné, že žalobce každý z pokutových bloků k přestupkům spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dne 28. 1. 2014, 10. 3. 2016 a 16. 6. 2016 (tj. bloky na pokutu série FC/2013 č. C0847637, série JK/2015 č. K0103005 a série JL/2015 č. L0880329) vlastnoručně podepsal. Podpis znamená souhlas. Jestliže někdo něčemu nerozumí (ať už pro jazykovou bariéru nebo z jiného důvodu), nemá takový text podepisovat. Kdo jednou podepíše, může se nesouhlasu s podepsaným domáhat toliko ve specifických případech, např. jestliže by byl k podpisu donucen násilím nebo pohrůzkou násilí. V pravidelných případech by připuštění možnosti odvolávat souhlas vyjádřený podpisem z důvodu neporozumění textu vedlo k naprosto nežádoucímu chaosu a nejistotě. A tomu je nutno se vyhnout.

Ad 1B) žaloby bylo ze správního spisu zjištěno, že příkazem ze dne 18. 1. 2016, č.j. 4257/2015-ODSH/TC-4, Městský úřad Tachov uznal žalobce vinným, že dne 22. 4. 2015 v době kolem 13.36 hod. řídil po účelové komunikaci k průmyslové zóně Vysočany ve směru jízdy ke křižovatce se silnicí č. 605 osobní motorové vozidlo tov. zn. Audi A8, reg. zn. ... kdy při řízení tohoto vozidla minimálně z nevědomé nedbalosti nerespektoval na křižovatce účelové komunikace se silnicí č. 605 svislou dopravní značku P 4 „Dej přednost v jízdě!“, nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci a vjel do prostoru křižovatky v době, kdy ve směru jízdy od obce Přímá k obci Bor projížděla po hlavní komunikaci nezjištěná nákladní motorová souprava tahače a návěsu červené barvy. Následně došlo ke střetu obou vozidel, kdy žalobce pravou částí vozidla narazil do levé zadní části návěsu. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob. Hmotná škoda vznikla na vozidle tov. zn. Audi A8, reg. zn. ... Svým jednáním žalobce porušil ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu. Porušením uvedeného ustanovení naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona.

V odůvodnění tohoto příkazu se mimo jiné uvádí, že správní orgán při svém rozhodování o vině vycházel zejména z protokolu o události v silničním provozu, z pořízené fotodokumentace, z plánu místa DN a z úředního záznamu o podání vysvětlení řidiče K. Na základě spisové dokumentace dospěl správní orgán při rozhodování o vině k závěru, že

spáchání přestupku bylo obviněnému spolehlivě a mimo jakoukoli pochybnost prokázáno, ve věci proto nebylo nařízeno ústní jednání a správní orgán vydal v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve věci příkaz o uložení pokuty.

V předmětné věci tedy Městský úřad Tachov ústní jednání nekonal a vydal příkaz o uložení pokuty. Potřeba ustanovit tlumočnicka tu nenastala. Ústní jednání s žalobcem se nekonalo a příkaz se vyhotovuje v českém jazyce. Ohledně argumentace se odkazuje na výše uvedenou judikaturu. V dalším lze parafrázovat názor Nejvyššího správního soudu v obdobné věci: Pasivitu žalobce nemůže omluvit ani neznalost českého jazyka. Nic mu totiž nebránilo nechat si vydaný příkaz přeložit do německého jazyka. Správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud příkaz o uložení pokuty vyhotovil v českém jazyce a takto jej zaslal žalobci. Bylo odpovědností žalobce, aby aktivně a důsledně dbal svých práv, tedy zvážil své postavení, a podnikl včas, tj. v zákonem stanovené lhůtě, příslušné kroky k jejich ochraně. Žalobce sám totiž nese odpovědnost za volbu a včasnost adekvátních právních prostředků sloužících k ochraně jeho práv a právem chráněných zájmů. Obviněný z přestupku mohl proti příkazu podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor správnímu orgánu, který příkaz vydal. Včasným podáním odporu by se příkaz rušil a správní orgán by pokračoval v řízení. Příkaz, proti kterému nebyl včas podán odpor, má účinky pravomocného rozhodnutí. Že v daném případě byla věc skončena s účinky pravomocného rozhodnutí, je třeba považovat za naprosto přirozený a obvyklý důsledek starobylé římskoprávní zásady *vigilantibus, non dormientibus iura subveniunt* [právo pomáhá bdělým, ne spícím, tj. práva náleží těm, kdo se o ně starají, nikoli těm, kteří o ně nepečují (Codex Iustinianus 7, 40 1)]. Citovaná zásada odráží konstrukci, podle níž je mechanismus fungování (zde) procesního práva vybudován na předpokladu iniciativy jeho subjektů směřujících k realizaci svých zájmů právně relevantním chováním (subjekt práva má činit kroky k ochraně svých práv včas a způsobem, aby jejich ochranu zbytečně neohrožoval). Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat zásahu do svých práv, neboť nepříznivý důsledek v podobě pravomocného rozhodnutí si způsobil sám svým vlastním chováním (srov. rozsudek ze dne 18. 8. 2009, č.j. Ads 100/2009-73).

Ad 1C) žaloby soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 6. 5. 2014, č.j. 2256/2014-ODSH/TC-7, Městský úřad Tachov uznal žalobce vinným z porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť dne 9. 3. 2014 v době kolem 00.08 hod. řídil v obci Bor, ulice Borská ve směru jízdy z ulice Pivovarská, osobní motorové vozidlo tov. zn. VW Passat, reg. zn. ..., přičemž mu byla po zohlednění maximální dovolené chyby dechového analyzátoru a expertně stanovené nejistoty přepočtu hodnoty alkoholu zjištěna hodnota nejméně 0,76 promile alkoholu; řídil tedy motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu.

Vydání tohoto rozhodnutí předcházelo ústní projednání přestupku. Ve věci podezření ze spáchání uvedeného přestupku byl žalobci tlumočnickem z a do jazyka německého ustanoven pan P.L. K ústnímu jednání dne 30. 4. 2014 se s žalobcem jako obviněným z přestupku dostavil tlumočnick P. L. Žalobce neuplatnil žádné námitky proti tlumočení průběhu ústního jednání uvedeným tlumočnickem.

Pan P.L. byl v daném případě ustanoven tlumočnickem podle § 2 odst. 2 a § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ze znění pozdějších předpisů, a za užití ust. § 11 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů.

K tomu soud konstatuje, že podle § 2 odst. 1 části věty před středníkem zákona č. 36/1967 Sb. znaleckou a tlumočnickou činnost mohou vykonávat pouze znalci a tlumočníci zapsaní do seznamu znalců a tlumočnicků. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona osoby nezapsané do seznamu znalců a tlumočnicků mohou být v řízení před orgány veřejné moci ustanoveny znalci nebo tlumočníky jen výjimečně za podmínek stanovených v § 24. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 36/1976 Sb. orgán veřejné moci může ustanovit znalcem (tlumočnickem) osobu, která není zapsána do seznamu a má potřebné odborné předpoklady pro to, aby podala posudek (provedla tlumočnický úkon) a která s ustanovením vyslovila souhlas, a) není-li pro některý obor (jazyk) znalec (tlumočnick) do seznamu zapsán, b) nemůže-li znalec (tlumočnick) zapsaný do seznamu úkon provést, c) jestliže by provedení úkonu znalcem (tlumočnickem) zapsaným do seznamu bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady. Podle § 24 odst. 2 uvedeného zákona takto ustanovený znalec (tlumočnick) nemůže podat posudek (provést tlumočnický úkon), dokud nesložil do rukou orgánu, který jej ustanovil, slib podle § 6 odst. 2.

V daném případě byla žalobci ustanovena tlumočnickem osoba nezapsaná do seznamu tlumočnicků. O odborných předpokladech pana P.L. pro provedení tlumočnického úkonu nebyly vysloveny žádné pochybnosti. Pan P.L. vyslovil s ustanovením tlumočnickem v předmětném řízení souhlas podle § 24 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. a před provedením tlumočnického úkonu složil slib tlumočnicka podle § 6 odst. 2 téhož zákona. Městský úřad Tachov ovšem při ustanovování pana P.L. tlumočnickem pochybil v tom ohledu, že nespecifikoval důvod ustanovení osoby nezapsané do seznamu tlumočnicků podle § 24 odst. 1 písm. a) až c) zákona č. 36/1967 Sb. Kdyby měl žalobce za to, že tento postup jej zkrátil na jeho právech, mohl to uplatnit v odvolání proti usnesení o ustanovení tlumočnicka, při ústním jednání konaném dne 30. 4. 2014 nebo v odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Příslušný správní orgán by pak zhodnotil, zda šlo nebo nešlo o vadu řízení, o níž lze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost (§ 89 odst. 2 věta třetí správního řádu). V řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů však uvedenou skutečnost uplatňovat již nelze.

K bodu **I)** žaloby tak lze shrnout, že soud nedospěl k tomu, že by v rámci uplatněných žalobních námitek žalovaný správní orgán nebo správní orgán prvního stupně ve vztahu k tomu, co je předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, zatížily svá rozhodnutí či postup, který jejich vydání předcházel, nezákonností nebo procesní vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost příslušných rozhodnutí.

V žalobě je jako důkaz navržen výslech žalobce a výslech policistů provádějících dopravní kontrolu žalobce. K tomu soud konstatuje, že podle § 120 odst. 1 věty první o. s. ř. jsou účastníci řízení povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Z díkce „*důkazy k prokázání svých tvrzení*“ plyne, že tu významnou roli hrají procesní instituty „povinnost tvrzení“ a „povinnost důkazní“. Povinnost tvrzení znamená povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti. Povinnost důkazní znamená povinnost účastníka řízení předložit nebo

alespoň označit důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Důkazní povinnost se vztahuje k určité tvrzené skutečnosti. Bez tvrzení určitých skutečností si lze jen obtížně představit důkazní povinnost. I když je zde úzká souvislost mezi povinností tvrzení a povinností důkazní, lze říci, že povinnost tvrzení je primární a povinnost důkazní sekundární. V přezkoumávané věci žalobce na počátku řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů uváděl, že v případě přestupků ze dne 28. 1. 2014, 10. 3. 2016 a 16. 6. 2016 nedošlo z jeho strany k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V žalobě pak uváděl, že si vybavuje, že byl v minulosti staven příslušníky Policie ČR, kdy mu bylo vytýkáno porušení dopravních předpisů, že však komunikace mezi ním a příslušníky Policie ČR byla s ohledem na jazykovou bariéru značně omezená. Žalobce tedy nepředložil žádná konkrétní tvrzení týkající se projednávání výše uvedených tří přestupků uložením pokuty v blokovém řízení. Jelikož tu nebyla předložena žádná konkrétní skutková tvrzení, která by mohla být pro posouzení věci relevantní a současně by byla mezi účastníky řízení sporná, soud neměl racionální důvod navržené důkazy provést, neboť nebylo vyjeveno, k zjištění jakého skutkového stavu by dokazování mělo vést. Že, jak namítá žalobce, pokutový blok nebyl podepsán za okolností předvídaných ust. § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je až věcí právního posouzení, jím nelze nahrazovat nedostatek skutkových tvrzení.

K bodům 2) a 3) žaloby je namístě připomenout, že o záznamech bodů v registru řidičů podrobně pojednal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS.

Ad 2) žaloby zdejší soud konstatuje, že v uvedeném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodně nehovořil o tom, že za stávající právní úpravy má správní orgán povinnost samostatně sdělovat řidiči každé jednotlivé zapsání bodu v návaznosti na porušení zákonné povinnosti (práve naopak, v bodě 38 usnesení uvedl, že dle zákona „zatímco dosažení 12 bodů je řidiči automaticky oznámeno, pro informaci o jednotlivých záznamech bodů a aktuálním bodovém stavu musí řidič vyvinout vlastní iniciativu a podat žádost u příslušného obecního úřadu nebo kontaktního místa veřejné správy“). Rozšířený senát toliko *de lege ferenda* (tedy jako podnět pro případnou budoucí právní úpravu) dodal, že s ohledem na to, že záznam bodů do registru řidičů je trestem, by do budoucna bylo vhodnější, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu (bod 38 poslední věta usnesení č.j. 6 As 114/2014-55).

Ad 3) žaloby pak zdejší soud konstatuje, že ve výše uvedeném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v návaznosti na řečené detailně vysvětlil, proč v těchto situacích nelze hovořit o porušení zákazu dvojího trestání za tentýž skutek: „[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady *non bis in idem* zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13.

prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů. [40] K první uvedené rovině zásady *non bis in idem* rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci *Malige proti Francii* je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39). [41] Pokud jde o druhý rozměr zásady *non bis in idem*, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“. I s touto argumentací se zdejší soud plně ztotožňuje.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalobkyním, které ve věci úspěch neměly. V přezkoumávané věci však žalovanému žádné náklady řízení před soudem, které by nebyly součástí nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů, nevznikly, a proto soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. února 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.